Xavi Sarrià

TOTES LES CANÇONS PARLEN DE TU

SEMBRA
LLIBRES

Totes les cançons parlen de tu
Primera edició: març de 2014

© Del text original: Xavi Sarrià Batlle, 2014
© D'aquesta edició: Sembra Llibres, Coop. V., 2014
Apartat de correus 8
46740 Carcaixent (Ribera Alta)
sembra@sembrallibres.com
www.sembrallibres.com

Disseny de la col·lecció: Setanta | www.setanta.es
Correcció: Roger Sarrià
Maquetació: Setanta

Aquest llibre s'ha imprés a Romanyà-Valls, S.A.
amb paper ecològic, offset cru de 90 grams i ha estat
compaginat amb cos 11 de la tipografia Chronicle.

ISBN: 978-84-942350-0-9
DL: V-532-2014

A Maite, Josep, Teresa i Pepe

TAULA

ARRIBADA
Pàgina 13

PRIMERA PART
Pàgina 17

SEGONA PART
Pàgina 87

TERCERA PART
Pàgina 149

COMIAT
Pàgina 183

A la mà esquerra, el puny de l'odi. L'odi amb què Caïm va colpejar son germà. A la dreta, el puny de l'amor. Els cinc dits que arriben al cor dels homes. La vida és sempre la mateixa història. Una mà que lluita contra l'altra mà. Si t'estime, t'estime. Però si t'odie...

Do the Right Thing

ARRIBADA

Encenc el diferencial que hi ha a l'entrada. La bombeta il·lumina l'estança amb la llum groguenca de sempre. Passe el dit pel moble del rebedor i sense voler-ho em veig corrent pels passadissos amb el tractor de joguet i mon pare que em crida vigila que trencaràs alguna cosa. Alce la persiana del gran finestral del menjador i gairebé no reconec el saló buit d'estanteries i quadres que han deixat una empremta incòmoda a les parets. Encara trobe més buit el terrat de rajoles polsegoses. Sense geranis. Sense roba estesa. Sense res. El travesse en diagonal i òbric la porta del traster que em feia d'habitació. Només entrar-hi, m'assalta el vell pòster amb l'encaputxat del tirador convertit en l'únic guardià del casalot. Em torna un somriure adolescent que desapareix quan descobrisc la foto de final de curs que no vaig voler endur-me. Al fons, amuntegades, les dues gandules. Al costat, l'antiga guitarra. Trac les gandules i m'assec al terrat. Afine la guitarra i toque tres acords. Do. Sol. La menor. No sé lligar-los. Els records són emocions atrinxerades. Necessite assetjar-los. Vull escriure't la cançó. Ho vull fer. Per això he tornat a València. I quan rasque les cordes, deixe que la memòria em porte als carrers d'aquell 1992. L'any que em canvià la vida. Els dies que acabaren amb la teua mort.

PRIMERA PART

El Kasal era una batalla de cossos. El bombo i la caixa de la bateria marcaven ritmes ràpids. La cançó eren ràfegues agressives. El baix repetia un riff incisiu protegit per guitarres esmolades. *¡En el 39 mataron a mi abuelo!* cridava aquell tio sobre l'escenari de l'alqueria okupada. *¡Decían que era rojo y lo mataron por eso!* I la tromba sonora aplanava les calaveres dels centenars de joves que saltàvem caòticament entre colps i suor. Un d'ells va pujar a l'escenari, es va abraçar al cantant i quasi el va fer caure abans de saltar. El tio es va colpejar amb el micròfon i un fil de sang li va regalimar entre els llavis. *Si hubiera sido fascista hubiera sido asesino, ¡pero mi abuelo era rojo y lo mataron por eso!,* va seguir cridant mentre els altres dos del grup se'l miraven de reüll i continuaven escopint la cançó sense treva.

Com ho aconseguien? Com era possible que només tres tios pogueren produir aquell èxtasi? *¡Rojo de corazón! ¡Rojo era su color!,* cridava el cantant amb la samarreta amerada de suor i la guitarra penjada al muscle com un rifle. *¡Recuerdo cuando lo pienso! ¡Que lo mataron, mataron por eso!* Espai alliberat, resava una gran pintada, i nosaltres ens sentíem així, lliures, salvatges, armats d'aquelles ganes ingovernables de rebentar el món. De tant en tant l'Eskorbutín m'agafava amb un braç, alçava l'altre com un petit hooligan i les venes del coll se li unflaven fins al cap rapat. Cridava i reia amb aquella cara de buldog mentre jo intentava

fer-me un lloc propi entre les espentes i el ritme de la bateria que em metrallaven el cor.

Un bluf va precedir el silenci. Tot es féu obscur. Els vells amplificadors es van apagar. Els quatre miserables focus van ennegrir. Ens vam quedar desconcertats. Només fou un instant. De seguida algú va cridar, un altre se li va unir i en qüestió de segons, aquell cau fou un crit projectat per un garbuix de cossos a qui ens importava una merda que no hi haguera electricitat, perquè nosaltres la posseíem tota. *¡Rojo de corazón! ¡Rojo era su color!* I ens vam esgarrar les goles cantant la cançó a viva veu, acompanyats pel bombo d'uns Maniática que flipaven davant d'aquella demostració d'èpica punk. Agh!, vaig cridar a les palpentes mentre tractava de sufocar un dolor sec que palpitava. Un colze m'havia rebentat el nas. La sang em va obligar a abandonar el combat.

Una glopada d'aire fresc. Un pati ample i ple de pintades i trastos vells amuntegats contra les parets de la casa ocupada. Un refugi a la ciutat. Un lloc on sentir-nos responsables de nosaltres mateixos. Encara que en aquell instant només em sentia desorientat. Vaig córrer cap a la font que hi havia sota un gran mural d'una bota esclafant una xeringa. Em vaig traure un mocador de la butxaca i vaig frenar com vaig poder la prima hemorràgia. Estava xop de suor i em feia mal el nas, però rere els ulls enrogits em sentia feliç. Aquells tios m'havien encés per dins. Havien ratificat les meues intencions. Ho volia provar. Sí, almenys ho provaria. Feia setmanes que havíem creat el nostre propi grup. Assajos rere assajos tractàvem de muntar versions d'altres. No em resultava fàcil escriure lletres pròpies. No trobava el tema, no trobava les paraules, no trobava res. Ara bé, amb l'Eskorbutín i el Nelson havia trobat la veta d'una mina. I era una sensació que ens atrapava, que ens feia vibrar les entranyes mentre produíem un soroll indomable al forat humit on assajàvem.

Em vaig asseure al terra asfaltat d'un racó del pati. Davant meu, una altra pintada. Amor, humor, respecte. Vaig repenjar el

cos en la paret bruta. Dins de la sala encara estaven a fosques. Els càntics afluixaven. Alguns xavals eixien de la batalla amb somriures desdibuixats. Un d'ells avançava cap a mi amb el posat inconfusible d'skinhead en miniatura.

—Merda, algú m'ha tirat la birra —va dir l'Eskorbutín abans de quedar-se aturat davant l'espectacle del meu nas rebentat—. Hòstia, estàs bé? Sembles un puto pallasso!

Es va asseure al meu costat. Vestia un polo marró i uns pantalons texans estrets que acabaven en dues grans botes granes amb punta de ferro.

—Buah, ja et vaig dir que estos tios eren la polla.

—Just el que no serem nosaltres.

L'Eskorbutín es va girar cap a mi.

—Seràs inútil...

Em va engrapar l'orella, jo em vaig alliberar i ell es va tornar a repenjar contra la paret.

—Mira, només ho diré una volta, perquè amb el nas que portes fas puta pena i tot el rotllo de la compassió —va seguir—. La cançó que has fet mola, tio. Ací dins hi ha alguna cosa que funciona —i em va colpejar el cap com si trucara a la porta—, només falta que aporte el meu toc de qualitat i llestos —va seguir somrient amb aquella cara de xiquet que ha crescut sense adonar-se'n—. Però fes el favor d'acabar alguna d'eixes lletres.

Me'l vaig mirar com si no m'haguera importat el que m'havia dit.

—No sé què faig tocant amb hippies com tu. Aniré a pillar unes birres a vore si t'espavilen.

Vaig somriure mentre amagava el cap entre les cames. El nas em seguia palpitant. La sang se'm mesclava amb la saliva i un regust amarg em va caure gola avall. Em sentia marejat. Vaig tancar els ulls per provar de relaxar-me. Una veu m'ho va impedir.

—Estàs bé?

La Marta m'agafava el braç. Jo vaig dir alguna cosa així com que sí, que estava bé, que no em feia mal, i ella es va asseure al meu costat. Cabells llisos i foscos. Samarreta morada de mànega curta que deixaven veure els braços de pell pàl·lida. Davant nostre, la pintada d'Amor, humor, respecte em cohibia.

—I l'Eskorbutín?

—Ha anat a la barra.

La Marta i jo ens havíem criat al mateix barri. Havíem crescut junts. Ella vivia amb els pares al pis de dalt del bar familiar que regentaven. Ma mare solia fer-se el café en aquell local i, des de menuts, la Marta i jo havíem passat hores jugant al parc que hi havia enfront. Però de l'escola a l'institut hi ha un pas que fa vertigen.

—Per cert, molt bona —va dir ella.

—Molt bona el què?

—La lletra —va dir mentre em mirava de reüll—. Me la va ensenyar l'Eskorbutín.

—Serà cabró! Només és... només és una prova.

—Eh, no passa res —va protestar ella—. Està molt guapa, de veritat. Quan l'acabaràs?

Ella també se'm burlava a la cara. Jo encara no li havia ensenyat cap lletra, a l'Eskorbutín. No hi vaig caure. La Marta va seguir parlant amb aquell to dur que la feia bascular com una equilibrista sobre el buit.

—No sé... jo crec que si la música t'arriba, la lletra... la lletra és secundària.

—Xorrades. Només ho dius perquè no saps com acabar-la.

Em vaig quedar callat. Tornava a tenir la sensació d'haver dit una imbecil·litat.

—Eres bo, Ivan. Allibera el tio sensible que portes a dins.

Va començar a riure amb aquells sons aguts i jo em vaig sentir encara més idiota. Em desconcertava. Vaig decidir jugar brut i agitar la corda de l'equilibrista.

—Saps què, Marta? És graciós que em digues tot això quan eres incapaç d'ensenyar-me res del que escrius.

Començava a decantar-se cap al costat equivocat. Va fer cara d'ofesa i després va canviar de postura com si volguera protegir-se. De seguida em vaig penedir com un calçasses del que havia dit.

—Són coses meues. Coses meues.

—No volia...

Em va tallar en sec. Havia caigut definitivament al costat incorrecte de la balança.

—No, Ivan, jo no escric lletres, tio, i no em ratlles més. Ni tu ni l'Eskorbutín n'heu de fer res, del que jo escric. Són coses meues, coses meues i punt. I tu acaba la teua puta cançó i vés a fer el pena amb la merda de grup que heu fet.

L'Eskorbutín va arribar amb les dues llaunes a les mans. De seguida va saber llegir la cara de la Marta.

—Què passa ací?

Cap dels dos va contestar. Ell es va asseure, em va passar la cervesa i va tractar de besar la Marta sense èxit. Pff, va fer l'Eskorbutín. I els tres ens vam quedar callats, esgotant els minuts de llibertat que ens quedaven abans de tornar a casa.

Aquestes són les imatges que guarde d'aquells dies. Les ganes incontrolables de viure, de crear, de combatre la frustració que em recorria el cos. I potser sí que érem inexperts, però érem nosaltres. Joves, apassionats, ingenus. Un còctel que per desgràcia em va impedir adonar-me de la tragèdia que es covava davant dels meus nassos.

Però comencem pel principi.

L'any 1992 la nostra realitat canviava a marxes forçades. La caiguda del mur de Berlín i l'enfonsament de la URSS s'havien carregat la parafernàlia bèl·lica de la Guerra Freda. Abatut el bloc de l'est, els dolents de les pel·lícules ja no serien els agents del KGB, sinó els sequaços de Saddam. El lliure mercat esdevenia l'única religió oficial i els EUA, el seu pontífex armat. La profecia neoliberal era clara: assistíem a la fi de la història. Ara tocava callar i acatar els nous dogmes de fe. Els estats perdien poder en favor dels grans mercats, la deslocalització de la indústria augmentava l'atur i la uniformització ens convertia en borregos clonats. Els xenòfobs es fregaven les mans. Les noves onades migratòries foren el seu boc expiatori. Els atacs i les pallisses es multiplicaren arreu d'Europa. Les notícies que arribaven de l'antiga RDA espantaven. A Rostock, centenars de neonazis atacaven amb còctels Molotov un alberg d'asilats kurds davant de milers de veïns que aplaudien l'acció. Més a prop, a Madrid, la dominicana Lucrecia Pérez es convertia en la primera víctima dels racistes de l'estat. I a València, els d'Acción Radical reunien tres-cents neonazis d'arreu d'Europa mentre reclutaven joves de barris com el meu.

Aquell era el món en què creixia. Inconscient encara dels seus perills, em falcava els auriculars del walkman i em submergia en els mosaics sonors de Public Enemy. La veu de Chuck D bramava *Fight the Power* mentre pelava pipes amb la boca als bancs plens

de cors i lletres punxegudes que hi havia en un dels extrems del descampat. Era el nostre punt de trobada. La seua situació estratègica ens permetia observar l'esplanada que havia esdevingut el centre de la nova barriada des que la voràgine desenvolupista va encerclar l'antic poble que s'alçava allà. I de segur que aquell tros de terra havia estat una horta regada per una xarxa de séquies mil·lenàries, però ja no importava a ningú. Els Renault 4L, els Seat Ronda i els Ford Escort hi aparcaven caòticament, els gossos corrien lliures entre els espais que deixaven i els xiquets es conformaven amb quatre engrunsadors rovellats per a esbargir-se. Al voltant, els edificis del barri semblaven ruscos amb balcons esguitats de roba estesa i trastos apilats. Pisos de protecció oficial construïts a corre-cuita que s'alçaven escortant la quotidianitat d'un entramat urbà improvisat als anys cinquanta, seixanta i setanta. Plaques amb les fletxes de Falange als portals, vespinos cavalcades per princeses amb xandall, un parell d'alqueries que resistien el setge sigil·lós de brutícia i malesa. Paisatges d'un barri enclavat als afores de la ciutat. Entre la perifèria i l'horta. Entre el brogit de la urbs despersonalitzada i els ecos d'una tradició que es perdia a colp d'ignorància, autoodi i ciment.

Quan escoltava Public Enemy em sentia com el pizzer negre de la pel·li *Do the Right Thing* que era incapaç d'esquivar els colps de la vida. M'imaginava que em trobava pel carrer el Radio Raheem carregat amb el seu radiocasset gegant. El tio em saludava amb tota la parafernàlia negrata i m'ensenyava els seus enormes anells de cinc dits que li cobrien les dues mans. Llançava el puny dret i mostrava la paraula AMOR en lletres d'or; llançava l'esquerre i mostrava ODI amb la mateixa lluentor daurada. Dues mans d'un mateix cos. Dos pols que s'atrauen i es repel·leixen. Amor i odi. Dues paraules que resumien la relació especial que manteníem amb el nostre entorn. Perquè potser hi havia massa conflictes rere les parets dels seus edificis, però era el nostre barri.

Coneixíem les històries de la seua gent i la seua gent ens coneixia a nosaltres. I aquella companyia ens feia sentir estranyament protegits.

El sol vagarejava entre els núvols. Els veïns de sempre passejaven els gossos de sempre. Els iaios de sempre comentaven les anècdotes de sempre i jo me'ls mirava des dels bancs de les lletres burxades amb navalles. I, com sempre, entre els carrers que morien per la banda esquerra del descampat van aparéixer les figures de la Marta, l'Eskorbutín i la Cris. L'Eskorbutín va besar la Marta. Les piles del walkman començaren a fallar als auriculars.

La Cris caminava al seu costat amb el posat seriós que exhibia com si fóra més gran del que era. Cabells agraïts, castanys i rulls. Un cos més aviat ample. Pell bruna. Dessuadora grisa, texans ajustats i unes Converse All Star d'un gris desgastat. A l'esplanada, la Cris es va separar dels altres dos i es va dirigir cap als recreatius que ocupaven els baixos d'un dels edificis. Un cartell brut: *Recreativos Zombis*. Una dotzena de joves que fumaven al voltant de vespinos amb el tub d'escapament trucat. Ells, prims i musculosos, roba d'esport i sabatilles, caçadores Alpha Industries i caps rasurats en forma de cendrer. Elles, roba cenyida i escotada, maquillatge excessiu i cabells recollits amb cua de cavall. Ulls rojos. Canuts entre somriures prims que de vegades creixien en rialles brusques. Un d'aquells xavals, amb cara de ratolí cabrejat, era el Guille. Es va separar uns metres del grup quan la Cris s'hi va acostar. La va saludar amb fredor abans que ella li diguera alguna cosa. El Guille va assentir amb el cap. La Cris li va passar un entrepà embolicat amb paper de plata i ell va marxar sense acomiadar-se.

La història del Guille i la Cris és la història de les seues mares. Vides paral·leles amb destins jugats a la sort com una moneda a l'aire. A la cara, la Júlia, la mare de la Cris, la que va sobreviure als treballs esporàdics de cambrera fins que es va llicenciar en

Medicina i tot li vingué rodat. Un treball a l'hospital La Fe, una boda amb el nóvio de tota la vida —que havia fet carrera dins l'agrupació socialista del districte— i un pis al barri amb reforma integral, com a mostra que no renegaven de les seues arrels. Ni de la seua germana, la Reme. La mare del Guille era la creu, la que es va deixar arrossegar pel costat salvatge de la vida en la barra del mateix pub on havia treballat la Júlia. Fins que la sorprengué l'embaràs. Ella només tenia divuit anys i ell era un cràpula que fugí cames ajudeu-me quan es trobà amb el bombo. La Reme es va barallar amb els pares mentre la germana la pressionava que havia d'avortar, que era el millor que podia fer, perquè quina mena de futur deparava a una mare soltera sense estudis. Tossuda, orgullosa o ignorant segons qui t'ho explique, es va negar a interrompre l'embaràs i va decidir criar el Guille tota sola. Va deixar el pub i va començar a fregar pisos, però el sou no li arribava i va haver d'acceptar un treball nocturn que li va aconseguir la Júlia a l'empresa encarregada de la neteja de l'hospital.

La Reme havia aprés tota sola a enfrontar-se a la vida. La Júlia pensava el contrari i va desenvolupar un maternalisme obsessiu cap al seu nebot. El cuidava, li preparava el dinar, li llavava la roba, l'ajudava amb els estudis. I tot el sant dia estava que si el Guille això, que si el Guille allò altre i insistia a la Cris que el vigilara, que era un xiquet que les necessitava i que havien de batallar perquè no donara el braç a tòrcer en una vida que no li seria fàcil. Vaja, que no volia que acabara com la Reme.

La sobreprotecció torturava el Guille. Li ho notava a la mirada. La Cris, que era igual que sa mare, ens atabalava amb vigileu què dieu i no fumeu davant del Guille. Jo li replicava que deixara en pau el xiquet. Ella es cabrejava i m'acusava de no tenir ni idea de res. Però s'equivocava. I tant, que s'equivocava. Al Guille l'humiliava aquesta actitud. Per què havia de ser diferent a sa mare? Per què se n'havia d'avergonyir? I supose que encara l'enrabiava

més que li ho diguera la Cris, una xiqueta que havien consentit massa des que havia nascut. I és que ella tenia un pare i una mare i un pis amb parquet i aire condicionat i una habitació plena de joguets. I ell només tenia una mare que mai no hi era.

El Guille també es va distanciar de nosaltres. Sempre l'havíem vist com un moniato que ens preguntava per les ties i els porros. Nosaltres li preníem el pèl i ell acceptava la burla com el preu que havia de pagar per guanyar-se el respecte dels majors. Però quan arribaren els grans a la cara, ja no li van fer tanta gràcia les mofes. Es va fer més reservat, la veu se li va endurir i va començar a actuar com si es volguera allunyar, com si volguera alçar una frontera entre la nostra manera d'entendre la vida i la seua. Com si el molestàrem. O pitjor, com si ho haguera de demostrar.

El canvi no fou casual. Aquella temporada havia començat a ajuntar-se amb el seu veí, el Piranya, un xaval que no devia el malnom al personatge grosset de Verano Azul sinó a la dentadura que es gastava. Quan al Guille li va pegar per rebotar-se que se sabia cuidar sol, va començar a quedar amb aquell samarro per anar a classe. I encara que el pobre no estava massa ben acabat, supose que el Guille va veure en ell un amic que li oferia un estil de vida més enllà de les tanques en què s'havia criat. Sense preguntes ni sermons. El Guille no va tardar a aparéixer amb el cap afaitat, un xandall i una bómber verda que no sé ni com va aconseguir, perquè valia una pasta. Era evident que li atreia aquella manera de vestir, de parlar, de marcar territori. Supose que se sentia recolzat. Una fera més de la bandada. I, de sobte, la seua mirada em provocava més recel que tendresa.

Fou així com es va transformar en el jovenet amb cara de ratolí cabrejat que rondava per l'institut amb els col·legues del Piranya. Solien trobar-se entre quatre salzes que s'alçaven al final del pati. Viure al dia. Viure l'avui. Viure per viure. Del pati als recreatius. I dels recreatius a casa tot fumat. Un tros de truita de creïlles que

li havia preparat sa mare abans de marxar a treballar i potser un poc de tele i un canut a la finestra de l'habitació abans d'esclafar l'orella contra el coixí.

Aquesta era la rutina dels zombis. Els maquinetos del barri. Els joves que havien pres el nom dels recreatius on habitaven, uns baixos rectangulars plens de tubs de neó que banyaven de llum blanca les màquines de joc. Bubble Bobble, Street Fighter, Wonder Boy, Ghosts'n Goblins, Golden Axe, Shinobi... He de reconéixer que de vegades els envejava. Es passaven hores i hores jugant sense pegar ni brot. Jo desitjava tenir una màquina d'aquelles a ma casa. Una per a mi sol. Jugar gratis tot el dia sense dependre de l'insert coin. Al Gals Panic, per exemple, un joc en què havies d'esquivar una aranya que descobria el cos despullat d'una japonesa. Només era un dibuix manga, però em bastava per a posar-me calent en uns temps en què havies d'usar la imaginació a cinc duros la partida. El Guille solia passar-se hores hipnotitzat pel Mortal Kombat, una evolució de l'Street Fighter amb una estètica més fosca. Al zombis els atreia tota la retòrica de l'honor i la glòria. Tiraven unes quantes monedes i quan algú d'ells queia abatut, els altres el colpejaven com simis en zel.

La virtualitat dissimulava la partida real. Perquè per molts lluitadors futuristes, colps de joystick i sorollets d'extrapoints, el tràfic de haixix, pastilles i speed era l'autèntic joc del local. En aquell regne, el Piranya era un dels senyors, però el Marquitos era el rei. Un tio ros, alt i fornit, amb els cabells rasurats i dos ulls blaus de mirada glacial. Era el cervell del negoci. Ell s'ocupava de la pasta i dels tractes amb els majoristes. Havia de ser seriós. Donar un bon rèdit als de dalt. I ho complia. Ja feia un parell d'anys que compaginava l'institut amb l'empresa de distribució i venda de productes de perruqueria de son pare. Un treball que, a diferència dels altres zombis, li assegurava uns ingressos fixos i una estabilitat que li permetia mantenir el cap fred. El Marquitos no

era idiota. Amb son pare s'havia acostumat a dur els números de memòria. Un art que havia traslladat al seu petit feu de distribució d'estupefaents al detall.

Aquell era el món que es coïa a l'altre costat del descampat. La terra de ningú que ens separava. O almenys això era el que créiem. Perquè els nostres extrems s'atreien i es repel·lien com els punys de Radio Raheem. El Guille havia canviat de bàndol. I ara, com cada dia, la Cris creuava la perillosa línia que separava l'amor i l'odi.

Quan va tornar, es va asseure al meu costat. No vaig poder evitar preguntar-li pel Guille.

—Res, no diu res.

L'Eskorbutín es va arrancar.

—Putos zombis... Que se'n vagen a cremar motos a Cánovas, joder.

—Passa d'ells, tio —va dir la Marta.

—Que passe d'ells? Com vols que passe d'ells? Els molt cabrons... Si m'ho fan a mi els rebente. I el Guille... no m'estranyaria que també estiguera en la moguda amb el Santi.

L'Eskorbutín es referia a un xaval de l'institut. Havia anat de hardcoreta fins que es va embolicar amb una xica que el va enganxar. De colp i volta, el Santi va canviar de roba, va aconseguir un treball de missatger i va deixar d'ajuntar-se amb els amics. Amb les primeres nòmines es va comprar una Yamaha TZR amb els colors roig i blanc de Marlboro impresos al carenat. El problema fou que aquella xica era l'antiga nòvia del Marquitos. I és clar, al líder dels recreatius no li va fer cap gràcia que el Santi es passejara pel barri amb la moto nova i la seua ex de paquet. De seguida van arribar les provocacions. Eres un pallasso, li deixava anar el Marquitos quan se'l creuava. El Santi callava, però li aguantava la mirada fins que un dia el Marquitos es calfà més del compte i va acorralar el Santi contra la tanca de l'institut. Per a sorpresa de

tots, el Santi se l'espolsà amb una clau a l'estil de Jackie Chan que va fer caure el Marquitos com si fóra una estàtua de fang. Una volta a terra, encara el va enganxar pel coll. Qui és ara el pallasso?, li va escopir a l'orella abans d'alçar-se i cridar com un boig que el seu vell era madero i que els arruïnaria la vida si no el deixaven en pau.

Aquell dia, el Santi va desaparéixer carrer avall cavalcant com un superheroi. Però el Marquitos no era un mitja merda. Va fer quatre telefonades per assegurar-se que tot allò de son pare era una bola. Una matinada, el Santi es va despertar amb el soroll dels bombers. Va baixar de casa i es va trobar la moto carbonitzada. A la paret, una gran pintada feta amb esprai: totes les putes mentideres fan kungfu.

L'episodi de la moto era el tema estrella del barri. A tots ens tocava els collons acceptar la victòria dels zombis. Sobretot al germà del Santi, el Jorgito, amb qui teníem tractes pendents. Aquella era la raó per la qual l'Eskorbutín no parava de disparar la traca de renecs.

—Ja he parlat amb el Nelson —vaig dir jo per fer-lo callar.

—I què t'ha dit?

—Que divendres quedaran.

—Ara sí que t'escolte.

L'Eskorbutín va traure el paquet de Fortuna. Es va posar un cigarro a la punta dels llavis.

—I què, com l'has vist?

—Normal.

—Joder, tio, eres imbècil? Ens deixarà assajar al seu local o què?

—Supose que sí. Van curts de pasta.

—De puta mare, tio.

Se'l va encendre. Va fer un somriure, i jo un altre, i fins i tot la Marta, però no la Cris.

—Va, tia, vorem com fan el pena estos dos inútils.

La Cris se la va mirar i no va poder evitar canviar la cara.

—Sí —va fer amb un gest forçat—, clar que sí.

Aquell era el nostre dia a dia. Comportes que s'obrien i es tancaven al pantà d'aigua viciada en què vivíem. Començava a refrescar, el sol es va cansar de vagarejar i els quatre ens vam quedar allà, al nostre extrem del descampat, mirant el món de llums tènues que el capvespre encenia al seu pas.